

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπληρέστως καὶ υπό τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησις . . . δε. 8,— Ἔτησις φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Δι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ἘΚΑΪΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1909</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐβριτίδων ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαγβάκιον</p> <p>Ἔτος 81^ο.— Ἀριθ. 11</p>
---	--	--

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ (ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).

Ὅλοι συμφώνουν, ὅτι τὸ παράδοξον πλοῖον εἶχε μηχανικὴν ἢ ηλεκτρικὴν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔλεγε, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φαντασθῆ, καὶ ἀπὸ ποίαν πηγὴν ἤσπελε τὸν ἠλεκτρισμὸν τῆς.

Ἄλλ' ὅτι δὲν εἶχε παρατήρησιν ἀκόμη ὁ τύπος— πρᾶγμα, τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ παρετήρει ἀργότερα— ἦτο μία παράδοξος σύμπτωσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέστησε τὴν προσοχὴν μου, ὁ κ. Οὐάρδ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἐσυλλογιζόμεν κ' ἐγώ.

Μόνον μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ περιέργου ἐκείνου αυτοκινήτου, εἶχεν ἐμφανισθῆ τὸ ὄχι ὑλιώτερον περιέργον πλοῖον. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ μηχανήματα ἤδονατο νὰ τρέχουν μὲ τὴν αὐτὴν καταπληκτικὴν καὶ θαυμασίαν ταχύτητα. Ἐὰν καὶ τὰ δύο ἐφεφανίζοντο ἐκ νέου, τὸ μὲν εἰς τὴν ξηρὰν, τὸ δὲ εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτὸς κίνδυνος ἠμείλει τὰ μικρὰ σκάφη, τοὺς πεζοὺς καὶ τὰ ὄχηματά. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία διὰ νὰ προστατεύσῃ καθ' οἰονδήποτε τρόπον τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν, καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν ἰ.

Αὐτὰ μού εἶπεν ὁ κ. Οὐάρδ, αὐτὸ ἐσυλλογίσθη κ' ἐγώ. Ἦτο φανερόν ὅτι τοιοῦτο καθήκον εἶχεν ἡ Ἀστυνομία. Ἀλλὰ κατὰ ποίαν τρόπον θὰ ἠμπορούσε νὰ τὸ ἐκπληρώσῃ;

Μετὰ συνομιλίαν, ἡ ὁποία παρετάθη ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἠτοιμάσθη τέλος νάπουσρβῶ, ὅταν ὁ κ. Οὐάρδ μ' ἐκράτησε καὶ πάλιν διὰ νὰ μού εἶπῃ:

— Ἀνεπλήρηθες, Στράκ, ὅτι ὑπάρχει μία παράδοξος ὁμοιότης κινήσεως μεταξὺ τῶν δύο μηχανημάτων, τοῦ πλοίου καὶ τοῦ αυτοκινήτου.

— Βεβαίωτατα, κ. Οὐάρδ ἰ.

— Ποῖός ξεύρει λοιπὸν μήπως καὶ

τὰ δύο δὲν ἀποτελοῦν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μηχανήμα, δυναμέον, κατὰ τὰς περιπτώσεις, νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ πλῆῃ εἰς τὴν θάλασσαν;..

— Ἦ καὶ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα! συνεπλήρωσα ἐγὼ ἀπεπτικῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. Ἡ πρώτη ἐπιστολή.

Ἀφῆκα τὸν κ. Οὐάρδ καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου, κειμένην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λόγκ-Στρήτ, ἀριθ. 34.

Ἐκεῖ ἠμπορούσα νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς σκέψεις μου χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ἐπειδὴ δὲν ἔχω οὔτε σύζυγον οὔτε τέκνα. Ὅλον μου τὸ σπιτικὸν ἀποτελεῖ μία γραῖα ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ὑπῆρέτησε τὴν μητέρα μου, ὑπηρετεῖ, δεκαπέντε τᾶρα χρόνια, καὶ ἐμέ.

Πρὸ ἐνός μηνός εἶχα ζητήσῃ καὶ λάβῃ ἄδειαν. Ἐπρόκειτο δὲ νὰ διαρκέσῃ δεκαπέντε ἡμέρας ἀκόμη, ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ δὲν παρουσιαζέτο τίποτε ἀπρόοπτον, καμμία ἀποστολὴ μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολῆν.

Καθὼς γινώριζετε, ἡ ἄδειά μου ἀνεστάλη διὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιτοπίου ἐρεύνης τῶν φαινομένων τοῦ Γκρέητ-Ἀύρου, ἡ ὁποία δὲν εἶγε σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

Καὶ τώρα δὲν θαμνοῦ ἀνετίθετο ἀρά γε ἡ ἐντολή νὰ διαφωτίσω τὰ

παράδοξα γεγονότα, τῶν ὁποίων ἡ ὁδὸς τοῦ Μιλβωκέε ἀφ' ἐνός, τὰ παράλια τῆς Βοστώνης ἀφ' ἑτέρου, ὑπῆρξαν τὸ θέαςτρον;... Πολὺ πιθανόν.... Ἀλλὰ πού θανεύρισκα τὰ ἴχνη τοῦ ἐξαφανισθέντος αυτοκινήτου καὶ τοῦ ἐξαφανισθέντος πλοίου;.. Βεβαίως, τὸ κοινὸν συμφέρον, ἢ ἀσφάλεια τῶν θαλασσίων καὶ τῶν κατὰ ξηρὰν ὁδῶν, ἀπῆτει νὰ προβάμην ἀμέσως εἰς τὰς σχετικὰς ἐρεῦνας. Ἀλλὰ καὶ τί ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ἐὰν δὲν ἐνεφανίζοντο πουθενά οὔτε τὸ αὐτοκίνη-

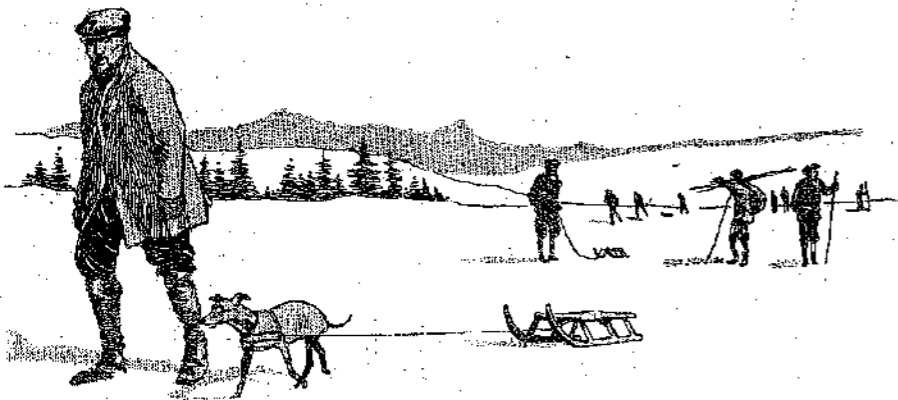
Ἐκεῖ ἠμπορούσα νὰ παραδοθῶ εἰς τὰς σκέψεις μου χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς... (Σελ. 85, στ. β.)

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

Οι αγώνες του Σαμονί.—Το μονόν Ελκν-θρον.—Το Μπομπσλέιχ.—Το Σκι.

Το Σαμονί (Chamonix) είνε μικρόν χωρίον τής Άνω-Σαβοΐας παρά τους πρόποδας του Λευκού Όρους. Οι κάτοικοί του δεν υπερβαίνουν τους τρισχιλίους. Άλλ' ή κοιλιάς τής Άρβης, ή περίφημος διά τους παγώνάς της, προσελκύει από όλον τον κόσμον περιηγητάς.

«Έκεί-πέρα καθένας έχει το Έλκνθρόν του...» (Σελ. 88, στ. β')

Άλλως τε το Σαμονί είνε και σταθμός των Άλπινιστών, οι όποιοι αναβαίνουν εις το Λευκόν Όρος. Ζωή και κίνησις λοιπόν εις το χωρίον, και τον χειμώνα και το καλοκαίρι.

Τον Ιανουάριον του 1908, εύρισκόμενος κατά τύχην εις την Έλβετιαν, έπήγα εις το Σαμονί, διά να παρερεθώ εις τους άθλητικούς αγώνας του χειμώνας, οι όποιοι γίνονται εκεί κάθε χρόνον και είνε περίφημοι εις όλον τον κόσμον, όσον και οι ίδιοί μας Όλυμπιακοί.

Πώς ήθελα να σας είχα μαζί μου! Τι περίεργον και ώρατον το θέαμα! Γλυκύς ήλιος έχρόσونه τας χιονοσκεπείς πεδιάδας και τους παγώνας των γύρω βουνών, οι όποιοι το βράδυ, το δειλινό, έχρωματίζοντο με όλα τής ήριδος τά χρώματα. Αναρίθμητον πλήθος περιηγητών και αόριστον είχε συρρέσση εις το χωρίον, εκ των όποιων μερικοί ένόμισαν καλόν να μεταμφιεσθούν εις Λάπωνας ή Έσκιμώους, ως αν επρόκειτο να εξερευνησουν τον Βόρειον Πόλον!

Έκαμνε κρύο; θα μ' ερωτήσετε. Ά μπά! μικρά πράγματα... Καμμιά δωδεκαρία βαθμοί κάτω από το μηδέν... Άλλά σας βεβαιώ, ότι κανείς δεν το έννοούσε, κανείς δεν έκρύονε, ως εκ του θερμού ήλλου με τον όποιον έγυμνάζοντο όλoi εις τά διάφορα σπόρτ, εις τας άθλητικάς εκίνας παιδιάς του χειμώνας, αι όποιαι διά τους περισσο-

τέρους ήσαν κάτι νέον και άγνωστον: Το μονόν Έλκνθρον (luge) το μπομπ (bob, ή bobsleigh), το σκι (ski)... Έ, πώς εΐπατε; — Άλήθεια, δεν εΐσθε εξοικειωμένος άκόμη με αυτάς τας λέξεις. Σας είνε ίσως άγνωστοι, όσον και το πράγμα που έκφράζει καθένα. Άς έπιθεωρήσωμεν λοιπόν τά νέα αυτά όργανα, και το έρχόμενον έτος, αν το λέγη ή καρδιά σας, — αν «βαστούν τά κότσια σας» — πηγαίνωμεν εκεί μαζί και συμπληρώμεν την θεωρητικήν μας διδασκαλίαν

βλέψη κανείς σοβαρούς ανθρώπους, ήλικιωμένους κυρίως, να περνούν σύροντες τά Έλκνθρά των, σαν παιδιά που σύρουν κανένα ξύλινον άλογάκι.

Θέλετε τώρα να κάμετε κάτι δυσκολώτερον, γυμναστικώτερον, άθλητικώτερον; Άντί να καθήσετε άπλώς εις το Έλκνθρόν σας, ξεπλύνεσθε επάνω μπρούτζια, στήριζετε τά χέρια σας εις το εμπρόσθιον πλευρόν του δαπέδου, βγάξετε το κεφάλι σας εμπρός, σηκώνετε τά πόδια σας όπισω, και έτσι δεν έχετε καμμίαν συνάρειαν με το έδαφος. Ως φρένον και ως τιμόνι, μεταχειρίζεσθε τά άκρα των ποδών, με τά όποια, όσάκις θέλετε, εΐμπορείτε να πατήσετε εύκόλως. Το γύμνασμα αυτό καρέχει μεγαλητέραν ταχύτητα από το προηγούμενον, διότι το σώμα, καθώς είνε εξηλωμένον, δεν παρουσιάζει μεγάλην αντίστασιν εις τον άέρα. Άλλ' είνε και πλέον επικίνδυνον. Έάν συναντήσετε κανέν εμπόδιον, κανέν πρόσκομμα, με το κεφάλι πρώτα-πρώτα θα κάμετε την γνωριμίαν του, — πράγμα το όποιον δεν θα ήτο πολύ εύχάριστον, ούτε διά το κεφάλι σας, ούτε διά το έκίλοιπον σώμα σας.

«Είνε μία μεγάλη απόλαυσις να γλιστράτε έτσι...» (Σελ. 88, στ. γ')

ξων. Έκεί-πέρα καθένας έχει το Έλκνθρόν του, και περιπατών το σύρει από πίσω του, δεμένον με σχοινάκι. Είνε μά την άλήθειαν άστεϊότατον το θέαμα να

στρά κανείς με το Έλκνθρον; Ερωτήσατε καλλίτερα τά παιδιά του Σαμονί, τά όποια, μόλις βγούν από το Σχολείον, τρέχουν σαν τρελλά να κυ-

λιθουν από τά πλάγια των πλησιέτερων λόφων... Είμαι βέβαιος ότι προτιμούν αυτήν την άσχολίαν από την μελέτην τής γραμματικής και από την λύσιν των αριθμητικών προβλημάτων... Όπωςδήποτε, πρώτα μαθηάνουν να τρέχουν με το Έλκνθρον, και έπειτα να διαβάσουν και να γράφουν. Είδα εις το Σαμονί παιδάκια και κοριτσάκια όχι ύψηλότερα από τες μικότες μου, τά όποια έκατρακυλούσαν τον στίβον όπως οι πατέρες και αι μητέρες των. Έν από αυτά μάλιστα, — δεν θα ήτο μεγαλυτέρα από πέντε έτών, — όλιγον έλειψε να προσκίψη εις τά πόδια μου, καθ' ήν στιγμήν έτρεχε με την μεγαλητέραν ταχύτητα. Ποιός ξέρει τι θα επάθαινα, ή τί θα επάθαινε. Νομίζετε όμως ότι έταράχθη; Μά καθόλου!

Είνε λοιπόν πολύ διασκεδαστικόν να γλιστρά κανείς με το Έλκνθρον; Ερωτήσατε καλλίτερα τά παιδιά του Σαμονί, τά όποια, μόλις βγούν από το Σχολείον, τρέχουν σαν τρελλά να κυ-

λιθουν από τά πλάγια των πλησιέτερων λόφων... Είμαι βέβαιος ότι προτιμούν αυτήν την άσχολίαν από την μελέτην τής γραμματικής και από την λύσιν των αριθμητικών προβλημάτων... Όπωςδήποτε, πρώτα μαθηάνουν να τρέχουν με το Έλκνθρον, και έπειτα να διαβάσουν και να γράφουν. Είδα εις το Σαμονί παιδάκια και κοριτσάκια όχι ύψηλότερα από τες μικότες μου, τά όποια έκατρακυλούσαν τον στίβον όπως οι πατέρες και αι μητέρες των. Έν από αυτά μάλιστα, — δεν θα ήτο μεγαλυτέρα από πέντε έτών, — όλιγον έλειψε να προσκίψη εις τά πόδια μου, καθ' ήν στιγμήν έτρεχε με την μεγαλητέραν ταχύτητα. Ποιός ξέρει τι θα επάθαινα, ή τί θα επάθαινε. Νομίζετε όμως ότι έταράχθη; Μά καθόλου!

Είνε λοιπόν πολύ διασκεδαστικόν να γλιστρά κανείς με το Έλκνθρον; Ερωτήσατε καλλίτερα τά παιδιά του Σαμονί, τά όποια, μόλις βγούν από το Σχολείον, τρέχουν σαν τρελλά να κυ-

Είμαι βέβαιος ότι προτιμούν αυτήν την άσχολίαν από την μελέτην τής γραμματικής και από την λύσιν των αριθμητικών προβλημάτων... Όπωςδήποτε, πρώτα μαθηάνουν να τρέχουν με το Έλκνθρον, και έπειτα να διαβάσουν και να γράφουν. Είδα εις το Σαμονί παιδάκια και κοριτσάκια όχι ύψηλότερα από τες μικότες μου, τά όποια έκατρακυλούσαν τον στίβον όπως οι πατέρες και αι μητέρες των. Έν από αυτά μάλιστα, — δεν θα ήτο μεγαλυτέρα από πέντε έτών, — όλιγον έλειψε να προσκίψη εις τά πόδια μου, καθ' ήν στιγμήν έτρεχε με την μεγαλητέραν ταχύτητα. Ποιός ξέρει τι θα επάθαινα, ή τί θα επάθαινε. Νομίζετε όμως ότι έταράχθη; Μά καθόλου!

(Έπεται συνέχεια) Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

ΔΑΝΙΗΛ (ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΡΙΤΡΟΙΣ)

Καλέ, άλήθεια είνε αυτά που μου διηγήθη πρό όλίγου ο μπαρμπα-Άμβρόσιος; ή παραμύθια;

Ο νέος μας συμμαθητής, ο ακαινούργιος, αυτός που ο κ. Έπιμελητής μας τον παρέστηεν ως μέλλοντα να μας «βάλη κάτω», να μας κατατροπώση όλους, — είνε, λέγει, ένα πτωχό παιδί, σχεδόν ζητιανάκι, το όποιον εις έρχεται εις το Λύκειον από έλεημοσύνην, ως υπότροφος κ' εγώ δεν ήξεύρω τίνας φιλανθρώπου κλουσιού ή ποιός Κοινότητος.

Άν θάρχεις τώρα να δέχωνται και εις το άριστοκρατικόν μας Λύκειον τον τυχόντα, κάθε πτωχόκαϊδο που έμαθε δύο γράμματα εις τα θρανία του δημοτικού Σχολείου ή τής Σχολής των άπόρων, — καλή μέρα!

Τι διάβολο! Έδώ-μέσα γνωρίζομεθα όλοι. Είμεθα παιδιά καλών οικογενειών. Δεν μου φαίνεται πως εκπίπτω εγώ, ο Φαβιανός δε Λουβίλ, ο υιός του μεγαλειτέρου τραπαζιτου τής Έπαρχίας, όταν συναγωνίζομαι με τον Σουπλιζών, του όποιου ο πατέρας είνε δικηγόρος, ή όταν νικώ εις το φουν-μπόλ τους κληρονόμους των ιατρών και των συμβολαιογράφων του τόπου, — έστω, έπιτέλους, και τους υιούς των εργοστασιαρχών, των όποιων αι ύψηλαi καπνοδόχοι καταστρέφουν την ώραϊότητα τής εσχής μας!

Άλλά όχι και μ' ένα πτωχόν, μ' ένα άγνωστον υπότροφον! Άλήθεια, μπαρμπα Άμβρόσιε, είσαι βέβαιος; Ο έπιστάτης του άριστοκρατικού Λυκείου βγάξει την σπουδαιαν του προς

έπικόρωσιν των λόγων του. Την σπουδαιαν αυτήν ειδήσιν την γνωρίζει από τον κ. Έπιμελητήν, ο όποιος ήκουσε τον κ. Διευθυντήν να την λέγη εις τον κ. Ζωμάρ, τον καθηγητήν των Έλληνικών. Άρα καμμιά άμφιβολία...

Και ο μπαρμπα-Άμβρόσιος, ή α' Έφημερίς, καθώς τον έχουμε βγάλη, απομακρύνεται υπερήφανος διά την έντύπωσιν που μας έκαμαν τά νέα του. Θεωρούμαι προσωπικώς προσβεβλημένος. Διότι εγώ είμαι ο πρώτος και ο κυριώτερος μαθητής του Λυκείου. Υιός τραπαζιτου! Φανταστήτε πόσην έπιρροήν εξασκώ και πόσον με περιτριγυρίζουν όλοι.

Βεβαίως, οι καθηγηταί μου δεν άγνοούν ότι είμαι ένας ήλιθιος, ένας φαντασμένος, ένας ένκηρος, και, με όλα τά δεκαπέντε μου χρονάκια, ένας άμαθής που δεν έχει τον δμοϊόν του εις

«Την σπουδαιαν αυτήν ειδήσιν την γνωρίζει από τον κ. Έπιμελητήν...» (Σελ. 89, στ. β')

έπαινον. Και όμως, — εξηγήσατέ το όπως θέλετε, — ο πατέρας μου, εις το τέλος κάθε τριμηνιας, λαμβάνει πάντοτε τους καλλίτερους Έλέγγους, και κανείς από τους συμμαθητάς μου δεν τολμά να μου διαφιλονεικήση τά βράβεια, τά όποια παίρνω κάθε χρόνον. Δύο σκλάβους έχω προπάντων, επί τής άρρατίσεως των όποιων εΐμπορώ να βασιζομαι άπολύτως.

Ο πρώτος είνε ή α' Έφημερίς που σας είπα, ο Έπιστάτης μας, ο όποιος μου αγοράζει κρυφά γλυκίσματα, έφημερίδας, σιγάρα κτλ. και ο όποιος κερδίζει από το ιδιαίτερον αυτό επάγγελμα

καμμιά δωδεκαρία φράγκα τον μήνα, — χωριστά που μου τρώγει ή μου πίνει πάντοτε τά μισά γλυκίσματα ή σιγάρα, και που διαβάζει πρώτος τας έφημερίδας μου...

Ο άλλος είνε ο συμμαθητής μου Λασσάλ, του όποιου ο πατέρας έπλούτησεν άγνωστον πως, και ο όποιος φαίνεται ότι θέλει να βαδίση επί τά ίχνη του...

Γνωρίζω ότι είνε ψεύστης και άνειλικρινής, τον περιφρονώ κατά βάθος, και όμως κολακεύομαι, υπερηφανεύομαι πολύ όσάκις χειροκροτῶ καμμίαν μου αέφυπνάδα. Και εις κάθε τι που κάμνω, ή έπιδοκιμασία του μου είνε αναγκαία διά να καταπνίγη κάποιαν φωνήν

έσωτερικήν, ή όποια μ' έννοχλεί κάποτε, αλλά μίαν ήμέραν έπιτέλους θα την κάμω να σιωπήσῃ... Ο Λασσάλ είνε ο μεσάζων μεταξύ έμου και τής μητρός μου — διότι εκεί, εις το σπίτι μου, το ίδιον, έσπάρηκα' άρχάς ο δόλιθος σπόρος, ο όποιος εφύτρωσε μέσα μου τόσον καλά...

Όχι, ο πατέρας μου, ά, όχι! Αυτός είνε ή εύθύτης, ή χρηστότης, ή καλωσύνη προσωποποιημένη. Δι' αυτόν ένας τίμιος άνθρωπος άξιζει όσον κ' ένας άλλος τίμιος έπίσης, αδιάφορον αν ο ένας στέκεται εις την πρώτην βαθμίδα την κοινωνικής κλίμακος, και ο άλλος εις την τελευταίαν.

Η μητέρα μου όμως, ή καίμενη μου, ή μητέρα με την τυφλήν της σπογγήν, αυτή μέγαμ να πιστεύω ότι είμαι καί τι, αν υπέρχον, εξαιρετικόν, και ότι όσοι μ' έπεριστόχιζαν, μόλις και μετά βίας ήσαν ικανοί να λύσουν την ιμάντα των ύποδημάτων μου...

Βεβαίως αγαπή και την Άλκην, την μεγάλην μου αδελφήν, που ύπανδρεύθη πρό δύο έτών, αγαπή και την μικρούλαν Λότταν, που άριθμεί μόλις επτά ανοίξεις, — αλλά τί είνε τά κορίτσια εμπρός εις τον γυϊόκα της, τον Φαβιανό της!... Νομίζω, άλήθεια, ότι εις την καρδιάν της και αυτός ο πατέρας μου κατέχει δευτερεύουσαν θέσιν, άπότου ήλθεν εις

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίναται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν ἀναθεσέται ἐπὶ τοῦ διακαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουον εἰς ἀγρία, καὶ δὲ ἀπὸ κ. εἰς κοίτηα.]

Νέα ψευδώνυμα: Κάλαμος τοῦ Ἐδρώτα, α. (P.A.O.) Ἀναπόδων, α. (I.K.) Πάρις, α. (B.P.) Ἐλευθέρα Ἑλλάς, κ. (E.A.) Ἑξὺ τοῦ Ταυτίου, κ. (E.M.) Ἑλληνική Ναυαρχία κ. (X.X.) Ὀλβία κ. (X.Ψ.Ω.) Ὀνειρώδης Βάλς α. (...) Ἰαπωνία, κ. (111) Σπησιουμένη, Ἀλεξανδρική, κ. (E. Δ.).

Ἀνανεώσεις ψευδώνυμων: Ναυαρχος τῆς Σαλαμίνας, α.

Τὰ προσωινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπευθύνω καὶ πάλιν, ὅτι οὐ θέλουμαι ἀνανεώσω τὸ ψευδώνυμον τοῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμω μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κοινότης οὐδὲν ποτε ψευδώνυμον τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἐλευθέρου Ἑλλῆνα (ἔστειλα) Ἀουκὴν Ἀδραν (καὶ ἡ ἰδέχῃ σου λύσις εἶνε ὀρθή, ἀλλ' εἰς τ' ἀποτελέσματα, κατ' ἀρχὴν, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου μόνον τὰς συμφωνούσας πρὸς τὰς δημοσιευόμενας) Ναυαρχοῦ τῆς Σαλαμίνας (ἔγραψα περὶ τοῦ Συλλόγου σας τὰ δέοντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ καὶ εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν) Πλοίαρχοι Νέμων (ἐλήθηθ' ἐδῶ ὁ καιρὸς ἀρχίσαι νὰ βελτοῦται) Ἀριδολοῦριδῶ (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ φεσπάλωμα) Βοσκοπούλου τοῦ Πηλίου (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ δὲν ἀφιθάλλω ὅτι θὰ μοῦ δειξῇς τὴν ἀγάπην σου καὶ μὲ ἔργα) Ρήγαν Φωσφαίον (φυσικὰ, ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας, ζωὴ καὶ κινήσις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ) Ποιμνική Φλοῦραν (ἔστειλα) νομίζω ὅτι αὐταὶ αἱ οἰκογενειακαὶ διασκεδάσεις εἶνε αἱ ὀραϊότεραι) Κόρη τῆς Μυκονοσίας (ἔστειλα) εὐχαριστῶ διὰ τὴν νέαν φίλην ἀσπασμόν εἰς τὸν Γῶγον) Ἀναγρόντα (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐνέκριναι γράφει τὰς λύσεις αὐτῆς εἰς χάριν τῶν Λύσεων καὶ στείλει τὰς ἐκ νέου) Ποδάριον Ἀχιλλεῖα (ἔστειλα λογαριασμόν τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καλὰ, ἀλλὰ νὰ μοῦ στείλῃς καὶ ἀλλήτερα) Ἀσιον τοῦ Βοσπόρου (ἔστειλα) Μεταγχολεῖν Ὀνειρώδων (ἐλήθηθ' ὁ κ. Φαίδων ἀεὶ χαρετῆ) Κόνον Μιτυλήνης (διεσπολὸν νὰ φέω αὐτὴν τῆς αἰτηρήν) ἔχει ὀλίγην ὑπομνήν: εἰς νὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γύρος) Ἀποκονοῦσιον Ἑλλάδα (ὄχι) Ἑθνική Ἀναγνώστην (ἔστειλα εἶδες ὅτι σοῦ ἀνήτησα) Ἐνωσις ἢ Ὄνατος (ἔλαβα ὑπ' ὄψιν μου ὅσα μοῦ γράφεις ἔστειλα βραβεῖον καὶ ζητηθέντα) Ηἴραν (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ φεσπάλωμα) Ἐλευθέρα Ἑλλάς (ἔστειλα) σῆμαρον τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ψευδώνυμου σου ἢ ἐπιστολὴ σου ὀραϊοτάτη) σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς δόσεις σου ἀφίγων καιρὸν τὰ μαθητικά) Κάλαμος τοῦ Ἐδρώτα (βλέπω ὅτι εἰς τὴν πόλιν σας ἔγιναν πολὺ ὄραϊα καρναβάλια: καὶ ἀκόμη ὀραϊότερα μὲ τὰ περιγράφεις εὐγε!) Ἑλληνική Ναυαρχίδα (δὲν θὰ μὲ ἀρίσως βέβαια μὲ τὸ πρῶτον γράμμα) Ναυοῦσιον τοῦ Ἐκπαιδῶ (ἔστειλα) Ἐδσομον Ἰων (ὄχι) ἔγραψα κατὰ γράμμο μου τῶν: Ἰωάνη Ψυχομαχοῦτος Ἀγγέλου (ὀραϊοτάτη ἢ ἐπιστολὴ σου καὶ πολὺ συγκινητική) Σπησιουμένη Ἀλεξανδρική, Ἰδανικόνηα, κτλ. κτλ.

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 3 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἑπαρχικῶν μέχρι τῆς 14 Μαρτίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου.

[Ἡ λύσις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν ὀραϊομένων ποιημάτων ἐν τῇ Γραμματικῇ μας εἰς φανηλῶν, ἂν ἑκάστος περιγράψῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

101. Αεζιγρῆφος.

Φωνῆν βάλω ἐπὶ φωνιὰ
Μὲ τέχνη, καὶ δοκίμομαι
Πῶς νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
Κάνουν μ' ἐκείνω χάρι,
Ποῦ σπῖθες οὐρανόφραστες
Καὶ χιλιά φῶτα βγάξει!

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Πατριστασίαν Πυργοδόσουμον

102. Συλλαβόγρῆφος.

Τρία γράμματα ἐν πάρῃ
Καὶ κατὰ σειρὰν τὰ θέρη,
Μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης
Στὴ στιγμὴ θάποταλέρης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενεξεδένιου Ὀνειρώ

103. Τονόγρῆφος.

Κάποιον ἀριθμητικὸν
Παροξύτονον θὰ βρῆς,
Εἰς τὸ τέλος θὰ τοῖσις,
Κ' ἐν ἐπίρρημα θὰ ἴδῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

104. Ἀναγραμματισμός.

Σημεῖον τῆς γραφῆς ἀναγραμματίσει,—
Σημεῖον τοῦ ὀριζήσαντος σχημάτισι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφῶρου Σημαίας

105. Πυραμῖς.

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Ἄνακτα Αἰγύπτου καθέτως βάλε,
Ἐνα κοινότερον φθόγγον κατόπιν,
Ἀστέραι, πόλιν εἰς τὴν Εὐρώπην,
Ὄραϊον ἔπειτα Ὀκεανίδα,
Τῆς Θράκης Ἄνακτα γνωστὸν τῶν Πάλαι,
Κ' ἔχεις ἐμπρὸς σου τὴν Πυραμίδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περμάχου τῆς Ἐλευθερίας

106. Κεκαρμένον Κυβόλεξον.

1 καὶ 2.—Ἐπὶ καὶ νῦν τελούσῃ ἐν μεγάλαις ἑορταῖς τοματικαὶ Ἀσκήσεις.
3 καὶ 4.—Εἰς δύσκολον θέσαν θὰ εὐρεθῇ δοσις ἀναλῆθις καὶ ἐκθέσις τῆς ἠρωϊκῆς τοῦ ἀνδρός πράξεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας

107 — 108. Μακροὺν Γράμμα μετὰ Ἰνωμοτικῶν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἀλλαι τόσαι λέξεις. Ἐκ τούτων, ἀφαρῶν δύο γράμματα ἐκάστης καὶ συναρμολογητῶν τὰ λοιπὰ κατ' ἑμὲ θὰ εὐρεθῶν σειρᾶν, σχημάτων γινωμοτικῶν:

λάλος, Ἐλένη, ἰανός, γαῖς, Ἰανός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπουρανοῦ Βίου

109. Ἐρωτήσις.

Ἐρωτήσις τις ἐν ἦσαν πολλοὶ ἀδελφοὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, ἀπεκρίθη: «Διδο, καὶ ἕνα ἔχει ὁ ἀδελφός μου. Πόσοι ἦσαν ἐν διδο»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζουφρατῆ

110. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,

τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν Ἀκροστιχίον: τὰ δὲ δεύτερα ὀλίγα κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν χώρον τῆς Τουρκίας:

1, Ρῆμα 2, Ἡμίθεος 3, Ἀρχιερεὺς Ἰουδαίος 4, Μῆν 5, Ἀρχαῖος φιλόσοφος στωϊκός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστεως τῆς Ἰωνίας
111. Φωνηεντόλοιο.

ζστ-χλλ-τ-σδρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περιπατητοῦ τοῦ Σελῆν

112. Γόγρος.

οχ οχ οχ οχ οχ
οχ οχ οχ οχ οχ
οχ
οχ
οχ
οχ
οχ

Α' + ἂν τῶν τ

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Α. Χρουσάκη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.
34. Πλίντος (πλῆν, Ἴος.) — 35. Φρέαρ.— 36. Φαντασία.— Ἀσία.

37. Π
Ι Ο Ν
Ι Σ Τ Ο Σ
Π Ο Τ Α Μ Ο Σ
Ν Ο Μ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

38—40. 1) Ἐξ οὐνοῦ τῶν λέαντα. 2) Ἐξ ἔργων τῶν ἀνθρώπων. 3) Ἐξ ἰδίων τῶν ἀλλότρια (ἢ καὶ: ἐξ οὐκείνων τὰ βέλγη.— 41. Πῶς μὴ Ἑλλῆν βαρβάρους.— 42. Οὐδεὶς ἐπινοήσθησεν ἕνα τὸν Περικλέους (οὐδὲς ἐπ' ἐν-ὀθ- φῶρ εἰς ἐν- ἐν-ε-κα- τοῦ περι- κλε- οὐς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀ πείρους εὐχαριστίας, Ἀσπὴ Εἰρήνης, διὰ τὰς εὐκρινεῖς εὐχὰς σου.
Ἄνθος Ἀγρόπιου (Θ, 146)

ΑΝΑΚΡΕΘΩΝ (Θ, 147)

ΛΑΧΕΙΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΣΕΤΙΣ» ΕΝ ΚΑΙ Ρ Ρ.

- ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ
- Α'. 240. Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἄγου- κτήχαρδος... φρ. χρ. 40
- Β'. 180. Ἀρῶν τῆς Χίου... φρ. χρ. 20
- Γ'. 967. Βαρῶν, Σαρπίας... φρ. χρ. 10
- Δ'. 134. Πλευκία Ἑλλάς... φρ. χρ. 5
- Ε'. 965. I. K. φρ. χρ. 5

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΕΤΙΣ»

Ἐρωτῶ εὐχαριστῶ πάντα τὰ μέλη Συλλόγου «Μέμους» Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς, Νύμφη τοῦ Νέλου, Ἀδριὰδα τῆς Ἑλλάδος, Βασίλλαιδα, Ἰδανικόνηα, Φιλὴ τῆς Μάννας, Φρικτὸν Ναύαριον, κλπ. ὡς καὶ πάντας τοὺς ἐργασθέντας ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν Λαχείων αὐτοῦ. (Θ, 149)

Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὀνειρωτοῦ τῆς Δόξης.— Προσδοκῶμένη Ἐλευθερία, Poste Restante, Monastir, Turquie. (Θ, 150)

Μακεδόνας, Μακεδονίδες, καὶ φίλοι Μακεδόνων, προκειμένου νὰ ἰδρωθῇ Σύλλογος ἔχων εὐγενέστατον σκοπὸν, παρακαλεῖσθε ἀπαντες, ψευδωνοῦσθαι καὶ μὴ ἀποστελεῖτε ἀφελῆτικὰ διεσπασίαν σας: Librairie Zalli, διὰ «Παμμακεδονικόν» Monastir (Turquie). (Θ, 151)

Κερδίσαντες ὀφειλόμενοι λαχείου
ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΔΕΧΥΟΣ
226, 411, 6, 17, 458, 260, 116,
175, 222, 49. (Θ, 152)